

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: 12. e.

Cím: Az omnibusz kocsisa

Forrás: Az Est

Bp.

1918. Viii

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old.)

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

1918

Személy

Az omnibusz kocsisa

Felültem én az omnibuszra az Andrassy-uton. Az omnibusz az egyetlen villamos a melyiken nem muszáj szorosan odasimulni olyan hölgyekhez, a melyenkről nem igen álmodoztam az ifjonek idöben. Pláne hogy kiültem a kocsis mellé a bakra s hozzá még egyedül voltam ott a kocsissal. Az omnibusz az életet hozza vissza az embernek a szívébe, az életet a mi elmúlt most valami négy esztendeje. Az ablakok tükrösek a naptól. A vadgesztenyék leveleznek a lovasok számára csinált sétány szélén. Még van. Udvarias szél futkároz az ember arca körül. Felnéztem a kékes égre, hátha luftballon is me-reng már odafenn a mennyország alatt. A kocsis figyelte az egyik lónak a farkát. Gondoltam nem veszi rossz néven ha szólok hozzá vagy egyet, ha már így egymás mellett utazunk a szép április délutánon a városliget felé. Az orra felé fordultam és azt mondom neki hogy azt mondom:

— Jó idő van.
— Az van — azt mondja — jó idő, az van. De olyan arcot csinált mintha direkt mérgesitenék. Csak a bal profilját láttam, azt a melyik

énfelém volt, ebből nem igen szabad állitanom hogy valamilyen arcot csinált, hanem a hangja jött olyan truccosan és aztán az orrát nyújtotta hozzá lefele kétszer vagy háromszor, úgy mint egy madár a csőrét mikor rossz hangulatban van és csak piszkál a madárételeiben.

— Hát maga nem örül ennek a jó levegőnek?

— Az van elég, jó levegő. Levegő van instálom elég.

— Hova való ember maga?

— Erdejbe.

— Itt persze még jobb a levegő, Erdejbe.

— Az Isten verje meg a levegő-jöket. Azt adnak. Levegőt azt adnak eleget. Verje meg már az Isten azt a levegőt.

— Mi a baja a levegővel, mondja kedves.

— Hust adjanak. Meg cipőt adjanak. Azt adjanak, cipőt. Cipőt adjanak. Nem kell nékem levegő. Cipőt adjanak, ne levegőt.

Láttam hogy haragszik rám. Meg is érdemlem. Hallgattam. Suttymba néztem a profilját. Olyan hosszas sovány orra volt neki s oly könnyelmű lógó kevés bajusza mint egy párisi omnibuszkocsisnak. Lehet hogy Párisban is van egy akkurat ilyen képű omnibuszkocsis. És olyanforma

volt a hangja mint egy vén aszszonyé, olyan vékony. Megbuktam a diskurzusommal, de azért szeretném valahogy kikorrigálni a dolgot.

— Lássa — mondom — sok nyomorult hivatalnokember van meg munkás meg minden a kik egész nap rossz levegőt szívnak. Azoknak még ez sincs, szabad levegő-jök sincs.

Válaszolt:

— Eggye meg a fene ezt a világot.

Több támadást nem kezdtem mert igen makaesul nézte a lónak a farkát. Ez egy nagy vén pej volt és a farkát a két hátulso lába közé behuzva tartotta, nem tudom miért. Ugy látszott a kocsis se tudja miért, azért nem győzi tanulmányozni. Mikor leszállóban voltam már, megkérdeztem hogy szereti-e vajjon a cigaretlit.

— Szeretem instálom.

— Odadugtam egy cigaretlit a kezébe a gyeplő mellé. Még mindig benne volt a mérge, megnézte a cigaretlit és mintha leszidta volna: — Szivarat, azt adjanak. Szivarat adjanak. Azt adjanak. Ne levegőt adjanak. Szivarat adjanak.

(82. 83.)

Székesfővárosi házinyomda 1916.